

To mišljenje, gledanje in ravnanje ni lastno samo francoskemu duhu. Personalistična revolucija se širi že v Belgiji, v Holandski, v Švici, v Španiji in v latinski Ameriki. Gibanje je občečloveško, mednarodno in po mnogih znakih določeno, da zagrabi tudi slovenski narod, posebno njegovo mladino. Posebno še zato, ker je idejno zamisel personalistične prakse pred leti pri nas popolnoma pravilno občutilo že križarstvo.

LOJZE JOŽE ŽABKAR

BELOKRANJSKA RAPSODIJA

(Prijetelju)

Hej, čul si že, dragi, pesem Belih Kranjic?
Kot mleko razliva se mehka od Kolpe do Smuka,
in vriskanje fantov, ki gredo iz vinskih goric
polni veselja in zdravega smeha in kmečkega solnca na licih.

Hej, čul si že, dragi, o zgodbah revnih oglarjev?
Črni kot divji možje so
in kuhajo oglje pod svetim Frančiškom.
Kočevarji so in po nemško jo rezati znajo.

In v Kolpi veslanje kmečko nerodnih čolnarjev,
ki radi bi peska in suhe otave pred jez pripeljali?
In črne cigane, ki tolčejo kamenje s pipico v ustih
in čuvajo steljnikov širne preproge ob cesti v Podzemelj.
Si videl, kako so v šotorih dekleta domača prijazna?

Hej, še se spominjaš na breze, ki v molku bledijo
potnikom trudnim, kot Magdalene v večeru, nasproti?
In ovce pod njimi, kot sneg se jim volna v dragah beli,
in stari pastirji kot matere skrbne nad njimi bedijo.

V Praprotnu sanja med drevjem hišica kmečka, domača.
Matere dolgo ni več in vendar mladost je tam tvoja
kot v Črešnjevcu črešnje bogato cvetela.
Pri župniku v Semiču in še v Črnomlju za Lahinjo;
in še na Vinici, kjer je Župančič poet naš slovenski doma;
in na Žežlju Marija, kje so spomini na romanje
z materjo v toplem poletju, s čevlji in culico v roki?

V Podzemlju ob Kolpi, v Podbrežju z romantičnim gradom,
 mehko čebljanje peric razigranih na strani hrvaški.
 Potlej v Suhorju: cesta vsa prašna in solnce nad Smukom.
 V Drágomlji vasi, cvetje in pesem in mlado življenje,
 vriskanje, smeh in slovo in novo spet hrepenenje.
 V Komendi v Metliki in romarji beli, Tri fare
 Bogme da niso to bile suhe prevare!

Hej, pa me še nisi pozabil v Središču?
 Letos spet pojdem in pridi in foto s sabo prinesem;
 in slikala bova, veš tiste čarobne solnčne zatone,
 ki upirajo zadnje poglede v Kolpo tik za Metliko;
 Božakovo, Bled belokranjski, romantiko divjo na Krupi,
 žanjice v Gribljah, hrvatske sejmarje v Črnomlju.
 Vse si pričarava spretno na najine plošče čarobne
 in bova dotekla, če Bog da, kulturne junake sodobne — — —

MIRAN JARC

IZ MOJIH VEČERNIC

I

Nocoj je čudno dober večer:
 kdor bi stopil vanj z menoj,
 bi pozabil na stvari
 tega sveta.

Glej jih šest slepih znamenj
 rožnega venca na strmi poti,
 ki že stoletja zamaknjena
 iznad bega časov čakajo:
 kje so ljudje, ki ne boje se
 življenja in smrti.

Po svoje odmolil bi pred znamenji
 v mesečini, ki oklepa ves svet,
 tako so molili davni ljudje,
 nepremakljivi kakor drevesa,